

ütles herra lapse filmi rätifuga kinni kattes, pallus
„Issa meie“ palve ja läks siis noorema tütre sängi
jure. — Saara jampsis ja ei teadnud õe surmast
ühtegi. — Kui mõne päeva pärast Matilde auda wiidi,
waatas praua wessise filmadega pööningi lambri aknast.
Nistipoodud Sannisteggija kuisso kaanti furnu kirstu eel,
koolilapsed käisid lauldes kirsto järel. Betti olli lauljade
ulgas; herra tuikus enam surnud kui elus koolmeistri ja
kiriko-õpetaja wahel. Praua ohlas ahastusses kaebtuse
eäleaga: „Jumalaga, jumalaga! mino kallis lapsote!“ —

Üheksamal aiguse päwal pööras Saara elo poole;
többi akas paranema. Agga waene laps ei näinud
weel, filmad ollid alles rõuge-koore al kinni. Teina
aeg läks iggawaks; praual ei olnud mahti allati teina
sängi ees istuda ja juttu ajjada. Hä meelega olleks
praua õna tütrile Betti seltsiks wõtnud, agga wägigise
ei tohtind ta terve lapse rõugede jure wõtta. Ka olleks
sefuggune wäekaupa wõtmine üks üllelohus olnud, mis
iggaihe silma olleks paisinud. Dina poega oidis teina
aige õe, otsego tullukese eest ja wõera lapse tabtis ta
meelega rõugede kätte wia. Teina küssis selepärast
meelitamise kombel kas Betti tahaks hä meelega aigele
seltsiks tulla, ja Betti olli kobe walnis. Näind ei lahkund
Betti enam Saara sängi jurest, waid olli õöd ja päwad
tädditütri seltsiline ja ajjawütja. Tooms sai lubba igga-
päiw mõisa tulla, Bettid waatama, ja praua näitas
enast mõlemade wasto elde. Et küll Betti ühtepuhku
aige ümber olli, rõuge mädassid kässi ja sõrmi õna